

Hra Poznej lež!

Níže najdete seznam dvanácti krátkých historek. Vytiskněte si je a rozstříhejte.

Nechte studenty vybrat mezi sebou tři z nich, kteří si myslí, že dokážou nejlépe napálit ostatní a vymyslet a odprezentovat nejlepší lež.

Každý z těchto tří studentů si vylosuje jednu z rozstříhaných historek, nikomu je neukazují a dostanou 10 minut na to, aby se ji naučili převyprávět vlastními slovy. K tomu si v těch deseti minutách připraví ještě dvě další historky, a to takové, které se jim opravdu někdy staly (historky z dovolené, z dětství, z tábora – čím absurdnější a neuvěřitelnější, tím lepší). Mohou se inspirovat i svými odpověďmi v našem dotazníku. Ale pozor, musí to být takové historky, které zbytek třídy nezná!

➔ *Tip – zatímco tři studenti pracují na svých historkách, máte ideální čas pobavit se se zbytkem třídy o výsledcích dotazníku. Jaké podvody zažili na vlastní kůži? Vymysleli nějaký, na který by naletěli oni sami? A existují podle nich nějaké znaky, podle kterých se dá poznat podvod...?*

Následně první z nich odvypráví před třídou všechny tři své historky. Třída může po každé z nich pokládat doplňující dotazy (ale vy nenechte rozběhnout moc dlouhé debaty). Po odvyprávění všech tří historek zbytek třídy hlasuje, která z historek je podle nich vymyšlená a nikdy se nestala. Student nakonec odhalí, která to byla, a vy, pedagogové, se hádající třídy zeptejte – podle čeho tipovali lež? Co je přesvědčilo? Sledovali řeč těla, způsob vyprávění? Nebo třeba faktické chyby ve vyprávěních? Po společné reflexi pokračuje se svými třemi historkami stejným postupem druhý student a po něm třetí.

Podle našich zkušeností nejde v 99% případů poznat, které historky jsou vymyšlené, stejně jako prakticky nejde poznat, že vám někdo lže. Pokud se někdo z „diváků“ opakovaně trefí a zbyde čas, klidně si může jít také vylosovat historku a vyzkoušet si na ostatních svoje vlastní schopnosti profesionálního lháře...

➔ *Pozn.: Historky od nás jsou jenom inspirace, není nutné je vyprávět slovo od slova. Pokud by si někdo raději vymyslel vlastní a nepoužíval ty naše, je to určitě možné. Jde o to, předvést co nejvěrohodnější lež!*

Falešné historky k použití:

Jeli jsme s tátou k moři, to mi bylo asi sedm nebo osm, a jeden den jsme jeli na výlet lodí. Jeli jsme na protější ostrov a v půlce cesty byla zastávka, kde se dospělí mohli chvíli potápět na otevřeném moři. Táta měl s sebou šnorchl a plavky, tak mi řekl, ať počkám na lodi, že se jenom rychle potopí a vrátí se za mnou. Já byl/a úplně v klidu, bavil/a jsem se tam zatím s nějakou starší paní, taky Češkou. Pak už bylo po pauze, loď se rozjela, a tak chvíli jedem a mně najednou došlo, že tam nikde není táta. Tak jsem začal/a trochu panikařit a hledat ho, ale fakt nikde nebyl. No a ukázalo se, že jsme ho normálně zapomněli ve vodě! Ten vedoucí výletu v klidu odjel bez něj. Tak jsme se vrátili na to místo a tam táta úplně vyděšeně šlape vodu. Kdybych tam nebyl/a s ním, tak se tam nejspíš utopí.

.....

Potkal/a jsem jednou v autobuse svou dobrou kamarádku Aničku, se kterou jsem chodil/a celou základku do třídy. Tak na ni volám: „Ahojoj, Ančo, jak se máš?“ Ale divný bylo, že ona nic! Dívala se na mě jako na magora, neodpovídala mi a evidentně doufala, že už bude zastávka, aby mohla rychle vystoupit. Tak jsem celej večer přemýšlel/a, co jsem jí tak strašnýho udělal/a, že se se mnou nebaví. Nebo jestli není blázen ona. No a najednou koukám, že mi Anička píše! Hrozně se smála a psala mi, že jsem dneska potkal/a v autobuse její sestru, dvojče, a že teď spolu přišly na to, že jsem to byl/a asi já, koho potkala. Takže dobrý, nejsem blázen, já ani ona.

✂️.....

Jel/a jsem se dvěma kamarád(k)ama na koncert do vedlejšího města - schválně nebudu říkat, kam. Bylo nám tou dobou docela málo a byla to jedna z prvních akcí, kam nás rodiče takhle pustili. Měli/y jsme odjet zpátky posledním busem tak, abychom byli/y doma max. do půlnoci. Takže průšvih, na taxík jsme neměli/y peníze a bylo jasné, že pěšky budem doma až ráno. Ale vydali/y jsme se pěšky a kámoška říká, že si pamatuje že na ten koncert měla jet ještě jedna naše známá s mámou, kdyby tak třeba náhodou jely zrovna kolem. Tak si říkáme haha, to by byla teda fakt náhoda. A najednou koukáme – kolem jede ta kámoška s mámou a mává na nás. Tak nás vzaly s sebou a naši nikdy nic nezjistili.

.....

Jeli jsme s našima a sourozencema na dovolenou autem do Chorvatska. Zastavili jsme klasicky na benzínce a šli si něco koupit, já jsem šel/šla sám/a a vracel/a se poslední. Šel/šla jsem do auta, na svoje místo a začal/a si rozbalovat bagetu a říkám: „Tak jedem, ne?“ Nic. Tak se rozhlídnou kolem a vidím, že jsem v cizím autě, sedí v něm úplně jiná rodina a vyděšeně se na mě dívá.

Na vesnici u babičky je taková místní diskotéka, odporná, stará, ale maj tam samozřejmě hrozně levný pití. Občas jsme tam s kamarád(k)ama šli/y, holky/kluci si klidně dávali/y drinky a já se vždycky hrozně bál/a, že když si něco dám, tak zrovna přijdou policajti. Holky/kluci se mi smáli/y, že do tohohle pajzlu v životě žádná kontrola nepřijde. Tak jsem se jednou odvážil/a dát si nějaký koktejl, co tam měli zrovna v akci. No a světe div se, chvíli potom, co to dopiju, se rozrazí dveře, přišli policajti kontrolovat občanky. Samozřejmě mě chytli, dali mi dýchnout a pak mě přivezli domů našim v policejním autě. Od té doby na tu diskotéku nechodím.

Hned před naším vchodem do domu jsou kontejnery a občas tam různý sousedi nechávají věci k rozebrání, dělá se to tak odjakživa – oblečení, knížky, nábytek atd. No a já tam jednou dal/a velkou tašku plnou oblečení, který bylo ještě v dobrém stavu, ale nechtělo se mi s tím jít k charitativnímu kontáku, tak jsem tam dal/a cedulku – k rozebrání. No a druhý den ráno vyjdu ven a úplně po celý naší ulici – na stromech, keřích, parapetech domu, značkách a tak – je rozvěšený moje starý oblečení. Bylo to fakt strašný a strávil/a jsem tehdy celý dopoledne tím, že jsem to sundával/a a pak teda odnesl/a do toho kontáku. Dodneška netuším, kdo to udělal.

Měl/a jsem jednou v létě brigádu na recepci v pivních lázních pro turisty. Vždycky na konci směny jsem musel/a napustit a vymýt vany na koupele, který se napouštěly hrozně dlouho. Takže jsem zapnul/a kohoutky a šel/šla si ven něco dělat na telefonu. Jenomže pak mi došlo, že jsem si vevnitř zabouchl/a klíče. Nikdo tam už nebyl, já venku jen ve stejnokroji a pantoflích a vevnitř puštěná voda. Takže jsem musel/a v gumových pantoflích běžet přes půl města na jinou pobočku lázní, kde mi půjčili náhradní klíče, já se dostal/a dovnitř a tam zjistil/a, že jsem tu vodu nezapnul/a, takže to bylo úplně zbytečný...

Měl/a jsem v létě brigádu u stánku s kafem. Vždycky na konci směny jsme si brali klíče k sobě domů a další den jsme předávali střídajícímu kolegovi. Ten den jsem zamkl/a stánek, odešel/odešla domů a až ráno mi došlo, že jsem nechal/a ty klíče zvenku stánku, v zámku. Uvnitř tržba, drahej kávovar a další vybavení, no hrozný. Letím k tomu stánku, ten je zamčený a klíče nikde. Takže smířen/á s průšvihem jsem volal/a manažera, odemkli jsme a klíče ležely na zemi za dveřma – někdo je z toho zámku sebral a podstrčil pod dveřmi. Dodneška mu v duchu děkuju!

Ja jsem kdysi ještě na základce dostal/a k Vánocům od babičky tisícovku. Tehdy to pro mě bylo hrozně moc peněz. Bylo mi divné ji mít v peněženke, tak jsem si ji vložil/a do knížky, kterou jsem právě četl/a. Ale protože jsem hlava dřavá, po Novém roce jsem šel/šla do knihovny a tu knížku tam vrátil/a. Měl/a jsem štěstí, že jsem si na to vzpomněl/a docela brzo, běžel/a tam, knihu si ještě nikdo nepůjčil a ten litr tam zůstal.